

καὶ δὴν θὰ δώσῃς ἀδειαν εἰς ἄπιστον ἀρεῖον
 νὰ μεταλάβῃ τῶν σεπτῶν κί' ἀρχάντων μυστηρίων,
 ἀλλὰ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ πὸς εἶμαι κολασμένος,
 πὸς εἶμαι ὁ Ἀντίχριστος ὁ μεταμορφωμένος,
 πὸς ἔλα τὰ δαιμόνια πνευμάτων σκοτεινῶν,
 πὸς ὁ Χριστὸς ἐξέβλεν ἐκ τῶν Γαβρηθῶν
 κ' ἐπήδησαν στριγγιζοῦσα τῶν χοίρων τὴν κοιλίαν,
 τὰ ἔγω μέσα μου, παππᾶ, χωρὶς ἀμβρολίαν.
 Γνωρίζω τὸ ἀπίσιον καὶ σκοτεινὸν μου μέλλον,
 πὸς δὴν θὰ ἴδω πόποτε τὴν ψὴν τῶν ἀγγέλων,
 πὸς θὰ ψῆθ' ἵσθ' ἡ Κόλασις τὸ ἀχαμνὸν κορμὶ μου
 κ' ὁ Διᾶβολος νυθημερὸν θὰ πῆρ' ὁ ζουμὶ μου,
 ἀλλ' ἂν μὲ κἄμρ' σὺ, παππᾶ, τῆς ἀρετῆς σου μύστην
 καὶ κατορθώτης ἀληθῆς μικρὰν νὰ δώσω πιστὴν
 εἰς τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νέα περιστάματα
 κ' ἄς εἶναι κουλουδάχατα καὶ φουσκωμένα ψεύματα,
 εἰς τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ τὴν μαύρην ρητορείαν,
 πὸς φέρε τὴν καταστροφήν καὶ τὴν πανολοθρίαν,
 'στους ρήτορας τοὺς νηστικὸς καθ' ἑκάστη' στους χορτάτους,
 'στὴν δόξαν καὶ τὸν ἐλεθρον τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους,
 εἰς τὴν ψευθὴ ἀληθειαν, 'στὸ ἀληθεῖον ψεῦμα,
 'στῶν δικαστῶν τὸ δικαίον καὶ 'στὸ εὐθὺ τῶν πνεύμα,
 'στῶν ντισεγκὲ τὰ ἀμαρτὰ καὶ τὰ μεγάλα γένη,
 'στὴν θεοσέβειαν καὶ σοῦ καὶ καθὲ τραγογένη,
 'στὰ ἱερὰ διδάγματα τῶν ἱεροκηρύκων,
 'στὴν μὴ μοῦ ἄπτου ἀρετὴν τῶν ἐναεῖτων οἰκων,
 ποὺ βροῦμα πίσω τῆς σκορπῆ καθὼς καὶ ἡ Μερφρετὶς
 καὶ ἡ ρεμουλα φρίνεται καὶ εἶναι ἡ τροφὴ τῆς,
 'στῶν γυναικῶν τὸ ἔμμωμον καὶ τὴν ὀρθοροσύνην,
 τὴν νόμιμόν των οὐζέζιν καὶ τὴν ἔγκυμοσύνην,
 'στὸ ἄσπιλον τοῦ κἀλλυκο εὐχόμεον παρθενίας
 κ' ἐν γέν' εἰς πᾶσαν ἀρετὴν αὐτῆς τῆς κοινωρίας,
 ὦ! τότε εἴσιος παππᾶς ἱμπρὸς μου θὰ φανῆς
 καὶ Πατριάρχης ἡγήτορας σοῦ πρέπει νὰ γενῆς.
 Π.— Ἐλα κοντά μου, ἀνθρωπε, καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω.
 Φ.— Φοβοῦμαι, πάτερ ἄγιε, πρὸς σὲ νὰ προχωρήσω,
 φοβοῦμαι τὰρολόγι μου μὲ τρόπο μὴ σωρρωσης
 καὶ 'στὰ καλὰ καθομινα μὲ μὴ μὲ μαχαίρωσης.
 Π.— Ἀφορισμένος εἰς φεὶ νὰ εἶσαι, τρισκατάρτα . . .
 μακρὰν μου, πνεῦμα πονηρὸν, μὴ μου τοὺς κύκλους τάρτατε.
 Φ.— Συγχώρει, πάτερ ἄγιε, τὴν ψυχικὴν μου νόσον
 καὶ χύσει εἰς τὸ πνεῦμά μου τῆς πίστεως τὴν δρόσον.
 Π.— Μακρὰν . . .
 Φ.— Παππᾶ μου, τοῦμπανλιν 'στους πόδας σου θὰ πῆσω.
 Π.— Μακρὰν μου, Δαίμων ἀπίστε . . . ἀφορισμένος ἔσο.

(Φεύγει μὲ φοίτην ὁ παππᾶς ἀνάθεμα εἰπόν
 κ' ὁ Φασουλῆς ἀπέρχεται τὸ στήθος του κτυπῶν).

Ἰκαὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Φιλοσοφικὸν ὁ θεομῶς, ὁ Παρασκευαϊθῆς,
 ποὺ πρῶτον εἰς πᾶν καλὸν ἐργάτην θὰ τὸν ἴδῃς,
 τὸν Δάμπρον καὶ τὸν Στάμον τοῦ ἐκδιθεῖ κατ' αὐτὰς
 μὲ τὴσιν γλαφυρότητα καὶ τόσας ἀρετάς.
 Βιβλίον χρησιμώτατον, διδασκαλίαις πλήραις,
 ποὺ πρέπει τώρα καθενὸς νὰ τὸ κρατοῦν αἰ χεῖρας.
 Ὅλιγα λόγια φρόνιμα, ὀρθότατα, σωστά . . .
 ἰδιαιτέρως ὁ Ρωμῶς παντοῦ τὸ συνιστᾷ.
 Συγχρόνως δι' ἑσῶς συνιστᾷ τὸν ἱατρὸν Μηνιάντην,
 τοῦ ἱεροῦ Ἀσκληπιοῦ δραστήριον ἐργάτην,
 ποὺ ὄντως ὑπόκειμνος εἰς τὴν ἱατρικὴν,
 κ' ἐκ τοῦ πλείστον ἄσεται καὶ δόκτορας ἰδῶν
 παθολογίαν ἔμαθε τὴν ἰσοτερικὴν
 καὶ κάθεται εἰς τὴν γνωστὴν τοῦ Βούλγαρη ὀδόν.
 Οὐχ ἦτον ἐν χαρῆ κ' ἔμετε ἀγγέλλομεν μεγάλην
 τὰ νέα Διηγήματα τοῦ Δάμπρου Ἐνωσθῆναι,
 ποὺ ἐκείστιν πρὸ καιροῦ ἐν τῇ Φιλιππουπόλει
 καὶ εἶναι νέος λόγιος καὶ τὸν γνωρίζου ἔσοι.
 Τέσσερα φράγκα ἡ τιμὴ καὶ ἑλ' αὐτὰ 'στὸ χέρι,
 φοβεῖται γὰρ ὁ συγγραφεὺς τὸν καθὲ κανονίσην.
 Ἐν τούτοις ἐπευχόμεθα μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν
 χρόνους πολλοὺς καὶ συνδρομὰς χωρὶς τινὸς ζημίας
 'στὸν Τεταρμώκου τοῦ γνωστοῦ τὴν Νέαν Ἐποχὴν,
 ποὺ κατ' αὐτὰς θὰ ἐκδοθῆ' ἵσθ' ἡ πόλις τῆς Λαμίας.
 Τὰ ἴδη καὶ καλλίτερα ἐπεύχομαι συγχρόνως
 'στῶν Ἰποδοῦλων τὴν Φωνήν, ποὺ εἶναι ὀλη πόνοσ,
 καὶ ποιητὰς τὰ δεῖνὰ τῆς Κρήτης ἐκτενωθῶς
 καὶ μὲ αὐτὰ σπαράσσεται τὸ στέρον καθενὸς.
 Ἄλλὰ ἐπιχεται καὶ πᾶς, βαρὺν τὸν πόνον φέρων,
 ταχέως νὰ ὀνομαθῆθ' Ἐλευθέρων.

Καὶ μὲ ξεχωριστὴ
 καὶ πρὸ καιροῦ γνωστὴ.

Φωκὸν, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, ποὺ εἶναι μία τρέλλα,
 ρεπουμπλικανὶς ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
 στολίδια ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπάτις,
 ἔλα τὰ ὄμρ' πράγματα καὶ ἀληθῶς ὄματα,
 πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνου,
 ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπιναίριαν,
 κ' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κἄθε κουραϊδόνι.

Ὁ Ρωμῶς γνωστὸν ἔσῶς κἄνω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 'στὴν Νεάπολιν ἔσῶς — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἔνοδοχον Ἐδῶν, — ἀπὸ 'στὸ λ' εἶ τρεῖς 'στὸ εἶδι.

μὲ Χρησίον, μὲ μὲ μάντρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίγους ἄνερα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κερκίρης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσεπίους κεντρικῆς πόλεως.